

Chương 30

Dị Mộng

Cả buổi chiều, Cảnh Mạc Vũ độc chiếm vị trí của tôi, nghiên cứu hồ sơ dự án của công ty Cảnh Thiên thời gian gần đây. Đặc biệt là hợp đồng vụ đầu tư của Bill, anh xem rất tỉ mỉ, gần như nghiền ngẫm từng câu từng chữ, lông mày nhíu chặt.

Vốn có thái độ nghiêm túc với dự án này, tôi lặng lẽ rót đầy ly cà phê của anh, nhân tiện liếc trang tài liệu anh đang tập trung nghiên cứu. Đó chính là vấn đề mạng lưới tiêu thụ và thiết bị khai thác dầu thô loại hình mới mà tôi và Bill mãi vẫn không thể đi đến thống nhất. Bill hy vọng công ty DMS của anh ta toàn quyền tiêu thụ, đồng thời sẽ nhượng mức lợi nhuận hợp lý cho Cảnh Thiên. Còn tôi kiên quyết giữ ý định để Cảnh Thiên phụ trách thị trường.

Cảnh Mạc Vũ theo thói quen cầm tách cà phê nhấp một ngụm. Anh hơi ngây người, ngừng đầu nhìn tôi.

Tôi thừa dịp hỏi ý kiến anh: “Anh xem tôi có nên nhượng bộ? Thật ra, trong hơn một năm qua, tôi đã cố gắng mở rộng thị trường, đầu tư không ít tiền nhưng vẫn không nhận được đơn đặt hàng... Anh cũng biết đấy, thị trường ngành dầu khí có hạn, cạnh tranh vô cùng khốc liệt, mà toàn là cạnh tranh không lành mạnh.”

Nói trắng ra, chẳng ai xem mặt hàng của bạn có tốt không, mà chỉ xem quan hệ của bạn có cứng không.

“Vậy tại sao em lại từ chối để DMS làm đại lý tiêu thụ?”

“Tôi không muốn Cảnh Thiên trở thành công xưởng làm thuê của doanh nghiệp nước ngoài.” Tôi không nói với Cảnh Mạc Vũ, nguyên nhân chủ yếu nhất là vì dự án này do anh khởi xướng hai năm trước. Đối với tôi, từ đầu đến cuối anh mới là chủ nhân của nó. “Nếu là anh, anh có nhượng quyền tiêu thụ?”

“Anh sẽ nhượng. Cảnh Thiên không có thực lực phát triển thị trường tiêu thụ loại sản phẩm này. Có điều, anh sẽ không ký hợp đồng hợp tác.” Cảnh Mạc Vũ tiện tay ném tập tài liệu vào thùng rác. “Bởi vì DMS không có thành ý hợp tác với Cảnh Thiên, bọn họ một lòng muốn độc chiếm thị trường.”

Làm sao tôi không biết ý đồ của bọn họ nhưng ngoài DMS, không còn công ty nào chịu bỏ vốn đầu tư vào dự án mạo hiểm này. “Bọn họ là nhà đầu tư duy nhất chịu bỏ tiền...”

“Nếu Ngô thị có ý đầu tư thì sao?”

“Ngô thị?”

Cảnh Mạc Vũ muốn đầu tư vào dự án? Phản ứng đầu tiên của tôi là nghi ngờ ý đồ của anh. Anh đã mua quyền khai thác núi đất đỏ, dự án này là canh bạc cuối cùng của tôi. Một khi để anh ngồi vào vị trí tổng giám đốc Cảnh Thiên, lại để Ngô thị rót vốn đầu tư, anh sẽ càng dễ dàng nuốt trọn dự án. Đến lúc đó, Cảnh Thiên còn lại thứ gì? Một cái vỏ rỗng gánh món nợ lớn mà thôi.

Năm mươi một phần trăm cổ phần trong tay ba tôi chỉ e cũng trở thành hư vô.

Nghĩ đến đây, sống lưng tôi toát mồ hôi lạnh.

“Không sai.” Cảnh Mạc Vũ xoay chiếc ghế, giơ tay kéo tôi vào lòng. Anh cất giọng mờ ám bên tai tôi: “Đêm nay, em có nên đổi đối tượng ‘đàm phán’ thành anh không nhỉ?”

Trong đầu tôi vụt qua hình ảnh nóng bỏng ở Passion hơn hai năm trước, tôi kiên định lắc đầu. “Không, tôi tuyệt đối không hợp tác với anh.”

Giọng anh lạnh hẳn. “Tại sao?”

“Bill cùng lắm là muốn thôn tính dự án. Còn anh... sẽ nuốt trọn Cảnh Thiên...” Tôi ngừng một giây. “... và cả tôi nữa.”

Cảnh Mạc Vũ không hề tỏ ra phiền não vì bị tôi vạch trần tâm tư. Ngược lại, anh còn mỉm cười, đặt bàn tay không bị thương lên eo tôi, nhẹ nhàng vuốt ve. “Cảnh Thiên sớm muộn cũng là của anh. Em sớm muộn cũng thuộc về anh...”

Ngón tay anh dừng lại ở nơi nhạy cảm. Tôi rùng mình, hoảng hốt nhảy ra khỏi người anh. Vì quá dùng sức, tôi suýt ngã sõng soài, phải lùi lại vài bước mới đứng vững.

“Không! Không thể nào!” Tôi hùng hổ nói với anh. “Anh sẽ chẳng giành được thứ gì hết.”

Miệng nói vậy nhưng trong lòng tôi biết rõ, chỉ cần có tiền, thế giới này chẳng có gì là không thể, chẳng thứ gì không giành được.

Chạng vạng, sắp đến giờ hẹn với Bill, tôi thay bộ đồ công sở tương đối mô phạm rồi quay sang Cảnh Mạc Vũ. “Tôi phải đi gặp Bill.”

Tôi không còn nhiều thời gian. Tối nay, tôi nhất định phải đạt được thỏa thuận với Bill. Tôi phải nhanh chóng ký kết hợp đồng nhân lúc tôi còn có thể chống đỡ.

Mặc dù không thể ngăn cản Cảnh Mạc Vũ thôn tính Cảnh Thiên nhưng nếu có sự ủng hộ của Bill, ít nhất tôi cũng có cơ hội giành phần thắng.

Tôi tưởng Cảnh Mạc Vũ sẽ nhận ra tâm tư của tôi mà ngăn cản tôi. Tôi đã nghĩ đến các đối sách, thậm chí bảo chú Tài giúp tôi giải quyết bằng vũ lực, ai ngờ Cảnh Mạc Vũ không những không ngăn cản, còn nói: “Anh đi cùng em.”

Thấy tôi hơi do dự, anh cất giọng lãnh đạm: “Em cũng biết, ở một nơi như Passion, cho dù em bị cưỡng bức trong phòng cũng không có ai vào cứu em.”

Điều này... tôi đã được lĩnh giáo. Nhưng ngộ nhớ anh muốn phá hoại việc hợp tác giữa tôi và Bill thì sao?

Cảnh Mạc Vũ nhanh chóng đọc ra suy nghĩ của tôi. “Em yên tâm đi, anh sẽ không ngăn cản vụ hợp tác của em, làm những chuyện ảnh hưởng đến thân phận của mình.”

Ngẫm đi nghĩ lại, nhưng lời anh nói cũng có lý. Bây giờ anh là thái tử của Ngô thị, mang bộ mặt của Ngô gia, anh tuyệt đối không nói những lời thất thủ trước mặt người đại diện khu vực Trung Quốc của DMS. Hơn nữa, tôi biết Bill thật lòng muốn hợp tác với Cảnh Thiên, anh ta sẽ không vì sự phá hoại của Cảnh Mạc Vũ mà bỏ cuộc.

Tôi cầm áo khoác đưa cho anh. “Chúng ta đi thôi!”

Hai năm không đến Passion Pub, nơi này vẫn không thay đổi nhiều, vẫn phô trương ánh đèn và âm thanh kích tình.

Đi nhanh trên hành lang dài, tôi đến phòng VIP mà Bill đặt trước, đẩy cửa bước vào.

Bill đã chờ sẵn trong phòng, thư thái cầm ly rượu, thưởng thức bản nhạc giao hưởng. Nói thật lòng, Bill là người đàn ông Mỹ hấp dẫn, với mái tóc ngắn màu nâu, sống mũi cao như tượng đá, thân hình cao lớn thể hiện vẻ đẹp của đàn ông ngoại quốc. Đáng tiếc, đôi mắt màu xanh lam của anh ta chứa đầy dục vọng không thể che giấu. Anh ta luôn nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng.

Thấy tôi đẩy cửa, thân hình cao lớn nhanh như cắt xông đến trước mặt tôi, đồng thời tặng tôi quà gặp mặt truyền thống của người Mỹ, đó là vòng tay ôm nồng nhiệt.

Tuy ôm nhau là phép xã giao của người Mỹ nhưng anh ta hơi siết chặt tay. Tôi dùng sức cũng không thoát khỏi vòng tay của anh ta, đành giả bộ nhiệt tình ôm lại, cố chịu đựng mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi, lên tiếng chào hỏi: “Hi, Bill!”

Tiếng động ở cửa có vẻ hơi mạnh. Không cần nhìn tôi cũng biết là Cảnh Mạc Vũ.

“Bill, tôi muốn giới thiệu với anh...” Tôi thừa dịp đẩy người Bill, chỉ tay về phía Cảnh Mạc Vũ đang đứng ở cửa. “Đây là...”

“Vincent?” Bill hưng phấn reo lên rồi lập tức chạy tới ôm Cảnh Mạc Vũ. Sau đó, anh ta xúc động hỏi Cảnh Mạc Vũ đến Trung Quốc từ lúc nào, tại sao lại ở đây. Xem ra, mối quan hệ giữa hai người đàn ông không phải thân thiết bình thường.

Cảnh Mạc Vũ trả lời bằng tiếng Anh: “Vừa rồi nghe Ngôn Ngôn nói hẹn anh bàn bạc hợp đồng, tôi đi cùng cô ấy... đương nhiên để giúp cô ấy đàm phán.”

Tuy là người Mỹ nhưng Bill đã làm việc ở Trung Quốc nhiều năm, anh ta hiểu phép xã giao của người Trung Quốc. “Nếu Vincent đã ra mặt, mọi việc sẽ dễ giải quyết thôi.”

“Cảm ơn anh!” Cảnh Mạc Vũ vỗ vai anh ta, kéo tay tôi ngồi xuống chiếc sofa phía đối diện.

Bill rót đầy hai ly rượu vang cho chúng tôi. Anh ta cùng Cảnh Mạc Vũ nâng ly, trò chuyện về tình hình gần đây của hai người một lúc, mới chợt nhớ ra sự tồn tại của tôi. “Này, Vincent, cậu và Cảnh tiểu thư có quan hệ gì vậy?”

“Cô ấy là...”

“Tôi là em gái của anh ấy.” Tôi trả lời thay Cảnh Mạc Vũ.

“Em gái? Chẳng phải cậu họ Ngô sao?”

Cảnh Mạc Vũ nâng ly rượu, nhấp một ngụm, nụ cười trên khóe miệng đầy ắp ý.

Bill chợt ngộ ra: “À, tôi hiểu rồi.”

“Vincent, em gái anh xinh đẹp và đáng yêu thật đấy...” Ánh mắt anh ta lại vụt qua tia đục vọng. Có thể ở nước Mỹ, đây là một lời tán dương bình thường, nhưng tôi không quen nổi.

“Đúng vậy.” Cảnh Mạc Vũ mỉm cười nhìn tôi, vòng tay qua eo tôi, bờ môi chạm vào tóc mai của tôi. “Tôi luôn yêu cô ấy.”

Tôi không nghe nhầm, Cảnh Mạc Vũ vừa nói “yêu” (love). Tôi tưởng cả cuộc đời sẽ không bao giờ được nghe anh thốt ra từ này. Biết rõ anh cố ý tuyên bố chủ quyền với Bill, khiến Bill tưởng tôi thuộc về anh, tôi vẫn cảm thấy hoang mang, cổ họng khô khốc.

Tôi cầm ly rượu vang trước mặt, uống một ngụm lớn. Vị chua cay kích thích vị giác của tôi. Có người nói, từ trong vị chua cay của rượu vang thấm thấu vị ngọt ngào, đó chính là mùi vị của tình yêu. Tôi chưa từng thử qua, không biết do rượu tôi từng uống chẳng phải hàng cực phẩm hay do tôi không biết cách thưởng thức...

Cảnh Mạc Vũ giật lấy ly rượu trong tay tôi. “Ngôn Ngôn, đây là ly của anh.”

Nói xong, anh cố ý đặt môi lên miệng ly, nơi có dấu son của tôi, uống cạn chỗ rượu còn lại. “Bill, nể tình bạn giữa chúng ta, anh chiếu cố cô em gái đáng yêu của tôi đúng không?”

“Đó là lẽ dĩ nhiên.”

Đi vào chủ đề chính, tôi chọn thời cơ bày tỏ thành ý hợp tác với Bill, sau đó đề xuất ý kiến với ý định thăm dò, tôi đồng ý nhượng quyền tiêu thụ cho DMS, nhưng không phải độc quyền, hỏi liệu anh ta có thể chấp nhận.

Bill nhìn Cảnh Mạc Vũ bằng ánh mắt khó xử. “Việc này...”

Cảnh Mạc Vũ không xen ngang. Anh cầm ly rượu, tao nhã tựa vào thành ghế, từ từ thưởng thức. Một bàn tay anh đặt lên đùi tôi, trông có vẻ tự nhiên nhưng bộc lộ sự mờ ám khó diễn tả.

Bill nhìn chằm chằm vào cánh tay anh một lúc. “Được, nể mặt Vincent, tôi đồng ý.”

Cảnh Mạc Vũ cười cười nhìn tôi. Tôi ra sức ấn hai huyết thái dương đau buốt, mọi tia hy vọng đều tan biến.

Tiếp xúc với Bill một thời gian không phải là ngắn, tôi hiểu anh ta là người luôn đặt lợi ích lên hàng đầu và chưa từng nhượng bộ về mặt lợi ích. Hôm nay, anh ta chịu nhượng bộ Cảnh Mạc Vũ, chỉ e ngày mai, anh ta có thể vì Cảnh Mạc Vũ mà bán đứng Cảnh Thiên.

Tôi vốn gửi gắm hy vọng vào Bill, nôn nóng muốn ký hợp đồng với anh ta nhưng bây giờ mới thấy, tôi đã quá ngây thơ. Tất cả mọi việc đều trong tầm kiểm soát của Cảnh Mạc Vũ.

Sau khi kết thúc buổi gặp xã giao với Bill, chúng tôi về đến nhà đã là nửa đêm. Cửa sổ phòng khách vẫn sáng đèn, nhất định là ba tôi đang đợi chúng tôi về.

Cảnh Mạc Vũ dừng trước nhà, xuống xe mở cửa cho tôi. Tôi tưởng anh cho tôi xuống xe trước rồi mới lái ô tô vào nhà để xe tầng ngầm. Nào ngờ tôi vừa đặt chân xuống đất, Cảnh Mạc Vũ một tay chống cửa xe, một tay đặt lên thân xe, giam tôi trong tầm nhìn của anh.

Tôi cảnh giác cúi gằm mặt, né tránh bờ môi đang áp sát. “Anh...”

“Ba đang ở cửa sổ kia kìa. Em không muốn khiến ông thất vọng đấy chứ?”

Đảo mắt qua hình bóng mờ mờ trước cửa sổ, tôi liền nở nụ cười yêu mị, vòng hai tay qua cổ anh, chủ động hôn anh.

Trong đêm tối vắng lặng, nụ hôn mãnh liệt của chúng tôi rất có tính thương thức. Trong lúc môi lưỡi giao hòa, tay anh luồn vào tóc tôi, dịu dàng vuốt ve. Tay tôi thuận theo đường nét cương nghị trên lưng anh, từng chút một...

Một nụ hôn không mất đi vẻ thâm tình. Sự xâm chiếm và né tránh giữa hai bờ môi có mùi vị kích tình khó diễn tả.

Trong nụ hôn triền miên và động tác vuốt ve ở đầu ngón tay Cảnh Mạc Vũ, tôi không phải không nhận ra khao khát của anh, nhưng tôi không dám đón nhận. Bất kể anh thật lòng hay giả dối, tôi đều không muốn anh xích lại gần, bởi khi tôi và Cảnh Mạc Vũ ở bên nhau, tôi không nhìn thấy tương lai. Tôi không xác định điều gì chờ đón tôi ở điểm cuối cuộc đời: “Là hạnh phúc hay bị thương, là sống hay chết...”

Năm hai mươi tuổi, tôi còn trẻ nên dám dùng hôn nhân để đánh cược, thậm chí không tiếc đánh cược cả mạng sống của mình, chỉ mong đổi lấy chút lưu luyến của anh. Kết quả, tôi đổi được gì?

Sự tuyệt vọng vì trái tim ngừng đập, nỗi đau bị tước đi cốt nhục sống không bằng chết và lần cuối cùng gặp mặt, thứ anh xé nát không chỉ là quần áo, mà còn cả tình yêu tôi dành cho anh... Tôi mất hai năm để làm quen với cuộc sống không có anh, để coi nhẹ tình cảm nam nữ, để chữa lành trái tim bị tổn thương...

Tôi chỉ muốn tiếp tục sống vì ba tôi, vì Cảnh gia, không yêu bất cứ người nào, không hận bất cứ ai...

Sau khi kết thúc nụ hôn cuồng nhiệt, tôi chỉnh lại đầu tóc, quần áo rồi đi vào nhà. Quả nhiên ba tôi đang ngồi trước cửa sổ, tuy gương mặt ông không thể hiện điều gì nhưng khóe miệng hơi nhếch lên.

“Ba, ba vẫn chưa ngủ sao?” Tôi cố tình tỏ vẻ kinh ngạc, đi đến bên ông, kéo tấm chăn dưới đầu gối đắp lên người ông. “Sau này ba đừng ngồi gần cửa sổ, ở đây gió to lắm.”

“Ba đã bảo vú Ngọc chuẩn bị đồ ăn đêm cho hai đứa.” Ông đưa mắt ra sau lưng tôi. “Mạc Vũ đâu rồi? Nó không về cùng con à?”

“Anh ấy đi đỗ xe ạ!”

“Ồ.”

Ba tôi gọi vú Ngọc, bảo dọn đồ ăn đã chuẩn bị sẵn lên bàn.

Đều là món Cảnh Mạc Vũ thích nhất. Cảnh Mạc Vũ chậm rãi thưởng thức hồi lâu. Ba tôi chẳng hề động đũa, từ đầu đến cuối chỉ quan sát nét mặt của anh.

Từ nhỏ đến lớn, tôi đều tưởng ba tôi thiên vị, ông dành hết tình thương cho tôi. Bây giờ tôi mới biết, ông dành cho tôi tình yêu, còn thứ ông cho Cảnh Mạc Vũ... là sự kỳ vọng và gửi gắm một đời.

Không phải ông muốn mất người con trai này, mà là không chịu nổi sự mất mát. Có lẽ ngay từ đầu tôi đã sai. Giả sử tôi không ép Cảnh Mạc Vũ bỏ đi, có thể nào ba tôi sẽ không đổ bệnh nặng như vậy?

Ăn xong, tôi và Cảnh Mạc Vũ về phòng, đóng cửa dưới ánh mắt khẩn thiết của ba tôi.

Tôi quá mệt mỏi, thả mình xuống giường, chỉ muốn ngủ một giấc thật say.

Thấy Cảnh Mạc Vũ lên giường ôm tôi, tôi thành thực nói: “Tôi thật sự mệt mỏi lắm rồi, không còn sức lực để cùng anh đóng kịch, cũng không có sức lực phản kháng. Anh muốn làm gì thì tùy anh.”

“Được.”

Anh bắt đầu cởi áo tôi. Tôi liền nhắm nghiền hai mắt.

Trong lúc mơ màng, tất cả quần áo đều rời khỏi cơ thể tôi. Sau đó, một chiếc khăn mặt ấm đặt lên người tôi, cuốn đi mọi nhớp nháp khó chịu, để lại cảm giác mát mẻ, dễ chịu. Tiếp theo, một thứ mềm mại, ấm nóng lướt trên làn da tôi, có lúc dịu dàng như chuồn chuồn đập nước, có lúc điên cuồng như dông bão...

Cuối cùng, tôi nằm trong vòng tay ấm áp vô cùng.

“Ngôn Ngôn... Anh rất nhớ mùi hương trên người em.” Một giọng nói thâm tình vang lên bên tai tôi.

Tôi lặng lẽ mở mắt. Bên ngoài là bóng tối không có tận cùng, người bên cạnh và tôi ôm nhau không một khe hở.

Cuộc sống quả là thú vị. Lúc kết hôn, chúng tôi đồng sàng dị mộng. Sau khi ly hôn, chúng tôi dị mộng đồng sàng...

Tôi cười khổ rồi nhắm nghiền cặp mắt ngân ngấn nước.